

Att vakna på riktigt

Nina Matthis

Skrivet: 8 aug 2009. Soul Word: 14 sept 2009

För personligheten är det viktigt med en yttre identitet. Den söker i världen efter en identitet som känns passande - och anammar den. Det är väldigt skönt för personligheten att ha ett arbete som den förknippar med något bra. Då kan en person säga att han *är* sin yrkesroll, och samtidigt känna sig nöjd. Det är mycket tillfredställande. Om han dessutom får berätta för någon om allt som han äger eller har gjort i livet, som han själv uppskattar, kan han känna sig komplett. Åtminstone i den stund som han talar om sitt yrke, sina ägodelar och bedrifter.

Du kanske har träffat någon som pratat om sig själv på det där viset, och blivit mycket trött. Det är i så fall inte så konstigt. Personlighetens iver att framställa sig själv som verklig, kan vara mycket tröttande att lyssna på. Det beror just på bristen av verklighet. Du lyssnar till en skenbild av verkligheten, och kan omöjligt tycka att den bilden är intressant – hur mycket du än försöker.

Personlighetens iver att skapa sig en yttre identitet är ett heltidsjobb. Det börjar redan när personen vaknar på morgonen. Efter några sekunders tomrum efter sömnen, så är den där berättelsen i gång igen. Den rullar på som en film, av sig självt. Man kan faktiskt fråga sig vem som lever på vem: Om personen lever på den där filmen, eller om filmen lever på personen? Hur som helst så fungerar de i ett nära, oavbrutet samspel, som kan förblinda en människa från att *verkligen vakna upp*.

Men det finns de som vaknar på riktigt.

Dessa människor vaknar upp en dag, på ett eller annat sätt, och kan plötsligt urskilja verkligheten. De kan betrakta sin egen personlighet, liksom på håll, och rent av roas av dess försök att hävda sig. De har fått kontakt med sitt sanna jag, och det jaget är märkligt befriat, vackert och stort. De kan nu uppleva *sig själv* utan att identifiera sig med personligheten. De upptäcker att *de finns* utan personlighetens vanemässiga berättelse. De är underbart fyllda av *liv* - och det är inte tankarna eller känslorna som åstadkommer det!

Ingenting vill de byta mot den upptäckten! Det finns ingen yttre identitet eller några dyrbara föremål i världen, som kan mäta sig med den friheten. Att skaffa sig en ny identitet skulle vara som att gå in i "buren" och stänga dörren igen - när de kan vara ute i det fria. Det skulle vara som att byta verklighet mot dröm, som att byta ljus mot mörker, som att byta lätthet mot tyngd, som att byta ren luft mot smutsig luft. Och det vill ingen vettig människa.

Det sanna jaget inser att det *är* något helt annat än personligheten. Det börjar förstå att det är evigt, obegränsat, fyllt av kärlek och att det äger en naturlig vilja att stödja andra människor att upptäcka vem de *verkligen är*. Det jaget har förlorat allt, och vunnit allt. Det har vunnit en kärlek som inte behöver *mer* - och det är friheten! Det nyvakna jaget förirrar sig ibland, och rör sig i gränslandet mellan dröm och verklighet - för att om och om igen vakna upp (fylld av tacksamhet) till klarheten, kärleken och ljuset.

© Nina Matthis aug 2009